

Somfai Anna DAGÁLY

Utálja az álmosító délutánokat, a rátelepedő, nyúlós időt. Most is hiába próbál koncentrálni, zúg a feje, csak ásítózik, és üresen mered maga elé. A régi munkahelyén ebéd után az egyetemi büfébe jártak kávézni, a kávé mellé süteményt is adtak. Rendszerint összetolták a kényelmetlenül kicsi, billegő, kerek asztalokat, hogy letelepedhessenek a kollégák, a diákok, a volt évfolyamtársak. Persze, itt is van kávészünet, minden délelőtt szertartásosan körülülnek egy hosszú asztalt. De inkább úgy, mintha jelenléti ívet kellene kitölteni – észrevette, hogy figyelik, ha valaki hiányzik. A beszélgetéseket nehezen követi, talán mert még csak két hete van itt, és senkit sem ismer.

Jólesne legalább friss levegőt szívni, de az iroda ablakain nincs se kilincs, se fogantyú, fekete keretükkel mozgásképtelenül beragadtak a hatvanas évekbeli betontömbbe. Koszosan megszűrrik a távolban felragyogó, tengerről visszaverődött fényt.

ösztönös ráérzés

Vonzódik a tengerhez, vágyott az óceánhoz, de most, hogy itt él, még egyszer sem volt a parton. Pedig úgy képzelte, sétál majd a mólón, hallgatja a hullámok morajlását és a sirályok vijjogását. Fülel a végtelenre, és közben elgondolkozik a matematikai kérdéseken, amivel egyébként a napjait tölti. Legtöbbször nem kitartó erőfeszítéssel, inkább ösztönös ráérzéssel oldja meg a problémákat, a matematikát éppolyan szépnek találja, mint a klasszikus zenét. Szépnek, de néha fárasztónak.

Van úgy, hogy küzdeni kell a dolgokért – mondaná András, mint amikor megtudták, hogy az otthoni tanszéken csak egyikőjüknek adnának állást. Megérti, hogy nehéz helyzetben vannak, magyarázta sajnálkozva a tanszékvezető, de a szabályok szerint nem alkalmazhatják őket ugyanazon a tanszéken. Akkor eldöntötték, inkább mindketten máshová pályáznak, másik egyetemekre, más országokba. Külön-külön több ajánlatot is kaptak, együtt egyet sem. A legjobb lehetőséget választották, egymástól párszáz kilométerre.

Bámul ki az ablakon, a gondolatai rég elhagyták a tér három dimenziós, szűk tartományát, ahol a teste tartózkodik – hirtelen elhatározással zsebreveszi a mobilját, és indul ki a campus szélesre tárt kapuján. Jobbra kanyarodik a tenger felé, átkel a gyorsforgalmi úton, negyedóra múlva el is éri a partot. Botladozik a lapos köveken keresztül, a cipője besüpped a homokba, nem számít, majd kirázza.

kilométereken át

Alig vannak a parton ezen a borús csütörtök délutánon. Lehetnének többen, mondja magában, és a mediterrán tengerpartok napsütötte, pálmafás sétányaira gondol, ahol Andrással kilométereken át gyalogoltak anélkül, hogy véget ért volna a szállodák, bárók, strandok, fürdőzők és sétálók sora. Fürkészi a partot, de csak néhány magányos, kutyáját futtató alakot fedez fel a távolban. Itt még egy fish-and-chips árust sem látni – kinek árulna?

Nézi a vizet – egészen visszahúzódott, a hullámverést sem hallja. Nem adja fel, elindul az üres mederben az égbolttal törtfehéren összemosódott szürke csík felé. Gyalogol befelé kitaróan, egy idő után mintha nedvesebb lenne a talaj, az útját néhol papírszerűen kiszáradt, barna moszatok szegélyezik. Lehajol, borzongva-kíváncsian tapogat egy üres rákpáncélt is.

kagylót találni

Lehúzza a zsebét a mobil. Mindenhová viszi magával, mint a tenger élőlényei testük nyúlványait, csak az övé antennás készülék, aminek a végén, a távolban ott érzékeli Andrást, a férjét. Megigazítja. Jó volna Andrásnak kagylót találni. Ha már nem lehet vele. De tudja, ha itt lenne, mostanában akkor sem érne rá a tengerparton sétálni. András tíz-tizenkét órát dolgozik, szigorú napirend szerint. Kizárt, hogy csak úgy kivegyen egy szabad délutánt.

Lapos, rücskös, formátlan kagylóhéj akad a kezébe, talán osztriga. Inkább hófehér vagy színes kagylót szeretett volna, olyat, aminek a belseje gyöngyházzsínben törli a fényt, de azért lehajol érte, felveszi. Kerességél tovább, eltesz még egy kövirózsára emlékeztető képződményt is. Nem gondolta, hogy ilyen üres a visszahúzódott tengermeder. Mint az ágy, mióta András elment.

Állt akkor az ablaknál, nézte a könnyein keresztül szivárványos, reszkető cserepekre töredezett, parkolót szegélyező örökzöld tujákat. Sokáig várta, hátha visszajön érte, és azt mondja, hagyjanak mindent a fenébe. De András ehhez túl racionális.

Itt minden délelőtt esik, azért ilyen vizes a part, gondolja, miközben átugrik egy nagyobb, homokszínű tócsát. Már nem gyűjt semmit, csak beszívja a sós levegőt, és szalad előre, a tenger felé. Egyre több pocsolyát lát, a cipője szinte tocsog a vízben, megáll, hogy megnézzze, átázott-e – meddig kell még mennie? S akkor észreveszi, hogy benyúló földnyelven áll, körülötte a tenger majdnem szabályos u-alakban. Jön a dagály! Negyed órán belül körbezárhatja. Futva menekül a part felé, jobbra-balra figyel, szemmel tartja a kétfelől közeledő vizet. Közben latolgatja, mennyit tud úszni, így ruhástól, a hullámozó tengerben. Közel-távol hajók sincsenek, senki, aki kimentse. Keskenyedik a földnyelv, egyre szélesebb pocsolyákat ugrik át, de megkönnyebbülten látja már, hogy az út kétharmadát megtette. Ha így halad tovább, jó eséllyel kiér.

tompa hiányérzet

Rohanás közben is valami tompa hiányérzet zavarja. Üres a zsebe. Kétségbeesetten tapogatja a mobil helyét. Elvesztette. Akkor történhetett, amikor lehajolt a ronda, rücskös kagylóért. Megtorpan, visszanéz. Keskeny földcsíkon áll, indulnia kell tovább, ha nem akar úszni. De akkor ma nem beszélhet Andrással. Mit gondol, ha este, a szokott időben hívja? És honnan szerez új mobilt? Ki tudja, mikor kötnek vele szerződést, csak két hete lakik itt. Lehet, hogy hónapokig nem lesz telefonja.

Visszafordul. Tiszta hülye vagy, mekkora az esélye, hogy megtalálsz? Amikor futott, nem is figyelte az irányt. Simán elkanyarodhatott. Most már mindegy. Rohan, közben szkenneli a földet. A cipője cuppog, akár be is süppedhet, merül fel benne. Most nem néz se jobbra, se balra. Az esélytelenek erejével fut. Már alig bírja, amikor a szeme sarkában villanást érzékel: ott van két szélesen terpeszkedő vízfolt között. Lehajol, felkapja, és rohan vissza, újra a part felé.

Kimerülten roskad le, kezében a mobillal. A farmerja térdig sáros, a zoknijából facsarni lehet a vizet. Egy ideig csak figyel, ahogyan a tenger közeledik, szürkén, lassan, alattomosan. Aztán benyomja András számát. Kicseng, nem veszi fel. Nyilván dolgozik, mint ilyenkor mindig, a megbeszéléseket csak sürgős esetben szokta megszakítani. És ez nem sürgős, gondolja, neki már nem az. Lassan indul haza, botorkál hegynek felfelé. Az alkonyi szürkületet csak az öböl széli világítótorony villogása töri meg. Üzen a közeledő hajóknak, hogy a parti sziklák között ne hogy zátonyra fussanak. Neki is üzenhetne valaki, gondolja. Gyalogol az ismeretlen utcákon, kezét a zsebébe mélyeszi, markába szorítva az egyetlen valóságdarabot, amit biztosnak érez.

kép | flickr.com